

“Này, giá như con dành nhiều thời gian hơn để làm bài tập và bớt xem ti-vi...” [*Khuyên bảo, đánh giá*]

“Bố ạ, con thấy vô ích. Nhưng thôi! Con không muốn nói về chuyện này nữa.”

Rõ ràng, người cha rất có thiện ý; rõ ràng là ông ấy muốn giúp đỡ con mình. Nhưng liệu ông ấy đã thực sự hiểu được cậu bé?

Chúng ta hãy xem xét kỹ hơn người con – không chỉ lời nói, mà cả suy nghĩ và tình cảm, được biểu thị trong ngoặc móc dưới đây, và tác động có thể có của các phản ứng từ kinh nghiệm của người cha.

“Bố ơi, con thấy như vậy là đủ rồi! Trường học chẳng có gì là quan trọng cả!” [*Mình muốn nói chuyện với bố, muốn được bố quan tâm*]

“Sao vậy con?” [*Bố có quan tâm, rất tốt!*]

“Nó chẳng thiết thực chút nào, con chẳng học được cái gì có ích cả.” [*Mình có vấn đề ở trường, và cảm thấy rất tồi tệ*]

“Ừ, con chưa nhận thấy lợi ích của nó đâu. Hỏi bố bằng tuổi con, bố cũng nghĩ như vậy.” [*Ồ không! Bố lại bắt đầu kể lể, mình chẳng muốn nghe chút nào. Mình chẳng bận tâm việc bố đã phải lê bước hàng cây số qua lớp tuyết dày để đến trường ra sao. Mình muốn đi thẳng vào vấn đề*]

“Bố đã từng nghĩ học hành thật là phí thời gian. Nhưng sau này bố nhận ra chính việc học là nền tảng cho cả cuộc đời bố. Hãy cố lên con. Hãy dành thời gian cho nó.” [*Thời gian chẳng thể giải quyết được vấn đề của mình. Ước gì mình có thể nói cho bố hiểu. Ước gì mình có thể nói toạc ra*]

“Con đã mất 10 năm cho việc học rồi! Con hỏi bố ‘x +